

органу захисту законності у банківській системі, потребує більш
детального аналізу.

Список бібліографічних посилань

1. Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави: Закон України від 19.07.2003 р., № 975-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 46. – Ст. 366.

2. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів: Закон України від 16.01.2014 р., № 721-VII // Відомості Верховної Ради України. – 15.03.1994 р. – № 11. – Ст. 50.

3. Кучерявенко Н. П. Теоретические проблемы правового регулирования налогов и сборов в Украине / Н. П. Кучерявенко. – Харьков : Консум, 1997. – 256 с.

Одержано 17.11.2016

УДК 34.01

Сапейко Л. В.

доцент кафедри теорії та історії держави і права
ХНУВС, кандидат юридичних наук, доцент

ОКРЕМІ АСПЕКТИ УЧАСТІ ПРОКУРОРА В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Правовою підставою представництва прокурором інтересів громадян або держави в цивільному процесі є Закон України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII та ст. ст. 45-46 Цивільного процесуального кодексу України (далі - ЦПК).

Частина 2 статті 45 ЦПК передбачає, що з метою представництва інтересів громадянина або держави в суді прокурор в межах повноважень, визначених законом, звертається до суду з позовною заявою (заявою), бере участь у розгляді справ за його позовами, а також може вступити за своєю ініціативою у справу, провадження у якій відкрито за позовом інших осіб, на будь-якій стадії її розгляду, подає апеляційну, касаційну скаргу, заяву про перегляд судового рішення Верховним Судом України, про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами.

В наведеному законодавчому положенні вживається загальний термін «прокурор», однак Законом України «Про прокуратуру» конкретизується перелік посадових осіб, які можуть приймати участь у цивільному судочинстві в даному статусі. Так, за ст. 24 зазначеного Закону право подання позовної заяви (заяви) в порядку цивільного судочинства надається Генеральному прокурору України, його першому заступнику та заступникам, керівникам

регіональних та місцевих прокуратур, їх першим заступникам та заступникам.

Поряд із цим, право подання апеляційної чи касаційної скарги на судові рішення в цивільній справі надається прокурору, який брав участь у судовому розгляді, а також незалежно від участі в розгляді справи прокурору вищого рівня: Генеральному прокурору України, його першому заступнику та заступникам, керівникам регіональних та місцевих прокуратур, першим заступникам та заступникам керівників регіональних прокуратур.

Право подання заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами, заяви про перегляд судового рішення Верховним Судом України в цивільній справі надається Генеральному прокурору України, його першому заступнику та заступникам, керівникам регіональних прокуратур.

Слід зазначити, що ст. 15 Закону України «Про прокуратуру» надає статус прокурора більш широкому колу посадових осіб, до числа яких виходять - прокурор Генеральної прокуратури України (у тому числі Головної військової прокуратури та Спеціалізованої антикорупційної прокуратури на правах самостійних структурних підрозділів Генеральної прокуратури України); прокурор регіональної прокуратури (у тому числі військової прокуратури на правах регіональної) тощо.

Однак, вказані особи не мають повноважень в цивільному процесі, тому, в разі їх звернення до суду з позовною заявою (заявою), апеляційною, касаційною скаргою тощо, суд не може приймати таких документів та має їх повертати посадовій особі, яка діє за межами наданих їй Законом України «Про прокуратуру» повноважень.

Питання повернення позовної заяви (заяви) особі, що її подала, регулюються ст. 121 ЦПК України. Якщо заява пред'явлена прокурором, який не має повноважень на вчинення такої процесуальної дії, суд повинен застосувати п. 3 ч. 3 зазначеної статті та повернути заяву, хоча, як уявляється, цей правовий припис стосується в більшому ступені представників зацікавлених осіб, але не прокурора. Норма, яка б чітко визначала наслідки звернення до суду прокурора, в якого відсутні повноваження на ведення цивільної справи в суді, в цивільному процесуальному законодавстві відсутня.

Разом з тим, ЦПК України взагалі не передбачає наслідків звернення до вищестоящего суду з апеляційною, касаційною скаргою, заявою про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами прокурора, який не має повноважень на участь в цивільному судочинстві.

При цьому, в ст. 359 ЦПК України, яка регламентує порядок перевірки відповідності заяви про перегляд судового рішення Верховним Судом України вимогам ЦПК, чітко визначено, що заява повинна повертатися, якщо її подано особою, яка не має права на подання такої заяви. Подібний підхід щодо звернення прокурора, який не має повноважень на участь в цивільній справі, доречно поширити і на інші стадії цивільного процесу.

Крім того, як зазначалося раніше, прокурор може вступити в справу на будь-якій стадії її розгляду. У разі, якщо прокурор вступає в справу, провадження по якій вже відкрито за зверненням інших осіб, суд першої або вищестоящої інстанції має встановити – чи уповноважена за ст. 24 Закону України «Про прокуратуру» дана посадова особа приймати участь у розгляді справи в конкретній судовій інстанції. За відсутності достатніх правових підстав суд має відмовити прокурору в допуску до участі в справі. Зважаючи, що законодавчо дана проблема не врегульована, є необхідність внести відповідні зміни до ст. 45 ЦПК України.

Одержано 17.11.2016

УДК 34.01

Махди Сахиб Салех,
аспірант юридического факультета Харківського
національного університета імені В. Н. Каразіна

Научный руководитель: Кагановская Т. Е. заведующий
кафедрой государственно-правовых дисциплин
юридического факультета Харківського національного
університета ім. В.Н. Каразіна, д.ю.н., професор

ПРИНЦИП РАВНОПРАВИЯ МУЖЧИН И ЖЕНЩИН В СИСТЕМЕ ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ КАК ГАРАНТИЯ РЕАЛИЗАЦИИ ПРАВ И СВОБОД ГРАЖДАНИНА (МЕЖДУНАРОДНО-ПРАВОВОЙ АСПЕКТ)

На сегодня традиционной проблемой демократизации системы государственного управления многих государств мира остается обеспечение гендерного равенства в системе государственного управления. Несмотря на то, что большинство современных демократических государств задекларировали на законодательном уровне и пытаются в практической плоскости обеспечить реализацию принципа гендерного равенства, проблема равноправия